

РЕШЕНИЕ

№ 27379

гр. София, 08.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в публично заседание на 18.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **5093** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Т. М., род. На гражданин на И., срещу отказ от 03.04.2026г. . за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“, издаден от консулско длъжностно лице – Г. Г., консул в Посолството на Република България в Д., Република И., по заявление от 02.03.2026г. Жалбоподателят твърди, че отказът е незаконосъобразен, като постановен в противоречие с материалния закон и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Моли съда да отмени отказа и да изпрати преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението като разреши издаване на виза „D“.

Ответникът, консул в Посолството на Република България в Д., И., излага становище за неоснователност на жалбата.

От фактическа и правна страна.

Със заявление за издаване на виза тип D, регистрирано пна 02.03.2026г. , жалбоподателя Т. М., род. На гражданин на И., е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“.

Към заявлението са приложени: копие от паспорт; трудов договор - л.19 от делото Сключен между Т. М., род. На гражданин на И. и “Юроспийд” ООД; документи удостоверяващи правоспособност за управление на МПС.

На 03.04.26г.. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ за виза.

В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза (Приложение № 7, към чл.34, ал.1 НУРИВОВР) е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17 и т.23 ЗЧРБ (не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. При направените проверки е установено явно разминаване между подписите на апликанта в предварителния трудов договор и в националния му паспорт. Горното от една страна предполага неразбиране от кандидата на условията на труд и изискванията за длъжността, а от друга - води до нищожност на самия договор. Целта и условията на планирания престой не са обосновани, предоставени са подправени документи с цел формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ. В хода на съдебното производство от МВР, дирекция "Миграция" и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя. От дирекция „Миграция“-МВР е изпратено писмо, че същата не е участник в съгласувателната процедура, предвид подаденото искане за виза.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл.149, ал.1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл.9а, ал.2, т.4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правото му на семеен и личен живот, закрепено в чл.8, ал.1 от ЕКПЧ. Видно от текста на жалбата пред съда, жалбоподателят не излага конкретни мотиви във връзка с това. Следователно, жалбата попада формално в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от Заповед № 95-00-26 от 16.01.25 г. на министъра на външните работи (л. 32), както и Заповед № 19/23.09.25г. г. на посланика на Република България в И. (л. 34), съгласно, която издателят на оспорения отказ – Г. Г. е упълномощен да подписва Приложение № 7 към чл.34 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка за отказ за издаване на виза.

Отказът е издаден в писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - съдържа конкретни, обобщени фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Формално е спазена изискващата се форма тъй като отказът е издаден по предвидения в чл. 34, ал.1 от Наредбата образец - Приложение 7. Въпрос по същество и на материалната законосъобразност на акта е дали представените към заявлението документи доказват относими обстоятелства и дали изводите в процесния отказ - обективирани в частта „допълнителни забележки“, съответстват на данните по представените документи и посоченото правно основание за отказа.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС No 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ . Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на

чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, които се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, ав случаи на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2

или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата.

Ответникът е отказал издаване на виза, на основанието по т. 17, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ, като е приел, че не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. В подкрепа на тези изводи са описаните по – горе и представени от ответника писмени доказателства, които не са оспорени от страна на жалбоподателя.

Тези доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. От тези писмени доказателства се установява, че налице данни, че целта на заявителя не е да пребивава на територията на страната.

Въз основа на доказателствата ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза. В конкретния случай, обжалваният отказ е издаден при спазване на административнопроизводствените правила. Отказът е постановен в резултат на правилно прилагане на материалноправните норми на ЗЧРБ.

Издаденият отказ е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 от АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел.

Твърдението в жалбата, че отказът не съответства на чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи не може да бъде споделено. С текста на чл. 8 КЗПЧОС е признато правото на зачитане на личния и семеен живот. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В случая твърдението за нарушено право на семеен живот във връзка с чл. 8 от ЕКЗПЧ е неоснователно, доколкото поддържането на семейната среда изисква ежедневни, периодични грижи, съпричастност и лично отношение, каквито не се установяват за семейството на жалбоподателя. Липсват както

твърдения, така и доказателства за сключен граждански брак, както и за права произтичащи от това които да са били засегнати.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Доколкото от ответника не е заявена претенция за разноски, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. М., род. На гражданин на И., срещу отказ от 03.04.2026г. . за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“, издаден от консулско длъжностно лице – Г. Г., консул в Посолството на Република България в Д., Република И., по заявление от 02.03.2026г.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.